

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1899.

Treść: № 60. Rozporządzenie, dotyczące się wyżywego i drożnego dla woźnych sądowych w Wiedniu, Pradze i jej przyległościach, Lwowie, Bernie, Grazu i Tryeście.

60.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 29. marca 1899,

dotyczące się wyżywego i drożnego dla woźnych sądowych w Wiedniu, Pradze i jej przyległościach, Lwowie, Bernie, Grazu i Tryeście.

Na zasadzie artykułu XXXIV. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112, zaprowadzającej Procedurę cywilną, rozporządza się z mocą obowiązującą od dnia 1. kwietnia 1899, co następuje:

§. 1.

Woźnym sądowym należy się wyżywne stosownie do postanowień zawartych w dalszych paragrafach za czynności urzędowe, które wykonywają w sprawach cywilnych w przymocie organów wykonawczych albo (w postępowaniu niespornem lub w postępowaniu konkursowem) jako wysłannicy sądowi poza obrębem lokali urzędowych na obszarze gminy stolicy państwa i rezydencyjnego miasta Wiednia, królewskiego stołecznego miasta Pragi i miast Karlina, Winohradów Królewskich, Smichowa i Żyżkowa, królewskiej stolicy krajowej Lwowa, stolic krajowych Berna i Grazu, tudzież w mieście Tryeście.

Czynności egzekucyjnych, polegających jedynie na doręczeniu (np. stosownie do §. 294 O. e.), nie uważa się za czynności urzędowe w myśl ustępu 1.

Samoistne czynności organu wykonawczego, stosownie do §. 386 Instrukcyi dla sądów pierwszej i drugiej instancyi nie uprawniają do osobnej należności, lecz są częścią składową czynności urzędowej podlegającej należności stosownie do ustępu 1.

§. 2.

Wyżywne należy się w kwocie po jednej koronie za każdą z osobna czynność urzędową tego rodzaju, który w §. 1 jest oznaczony, z wyjątkiem licytacji.

Gdy czynność egzekucyjną podejmuje się w celu ściągnięcia wierzytelności, której kwota lub wartość nie przenosi stu koron, należy się wyżywne tylko w kwocie 50 halerzy.

§. 3.

Za wykonanie licytacji należy się wyżywne w kwocie dwie korony.

§. 4.

Jeżeli czynność urzędowa, podlegająca należności — nie licząc drogi tam i napowrót — zajmuje więcej niż jeden cały dzień, za dalsze odbywanie czynności urzędowej w dniu następnym należy się znowu wyżywne.

§. 5.

Jeżeli woźny za zezwoleniem naczelnika sądu (§. 30 O. e) wykonywa czynność egzekucyjną w po-

rze nocnej (§. 45 O. e.) lub rozpoczynszy nie w porze nocnej czynność urzędową tego rodzaju, który oznaczony jest w §. 1, nie zdołał skończyć jej przed północą, należy się mu wyżynne w kwocie o 50 procentów większej.

§. 6.

Jeżeli do opłacenia wyżynnego obowiązana jest strona używająca prawa ubogich, czynność urzędową wykonać należy z reguły bezpłatnie.

Tylko w tym razie, gdy czynności egzekucyjne podejmowane są na rzecz egzekwującego wierzyciela, który używa prawa ubogich, istnieje obowiązek zapłacenia należności z kwoty za rzecz sprzedaną otrzymanej, jeżeli ją uzyskano drogą egzekucji przymusowej.

§. 7.

Wyżynne wymierza kierownik oddziału egzekucyjnego i takowe ma być ściągane stosownie do

§§. 104 i n. Instrukcyi. Do wygotowania wykazu należności obowiązany jest urzędnik wymierzający.

Dokładność wymierzania sprawdzać ma wyrywkowo co jakiś czas naczelnik sądu na podstawie książki egzekucyjnej i aktów.

§. 8.

Od chwili wejścia rozporządzenia niniejszego w wykonanie uchyla się §. 9 rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 3. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 67. wydanego w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, o ile tenże odnosi się do czynności urzędowych w sprawach cywilnych.

Natomiast w Wiedniu, za doręczenie w drugiej lub trzeciej strefie zakazów płacenia wydanych do dłużników zobowiązanego (§. 294 O. e.), należy się woźnym drożne w §. 9 powyższego rozporządzenia ustanowione.

Ruber r. w.

Kaizl r. w.